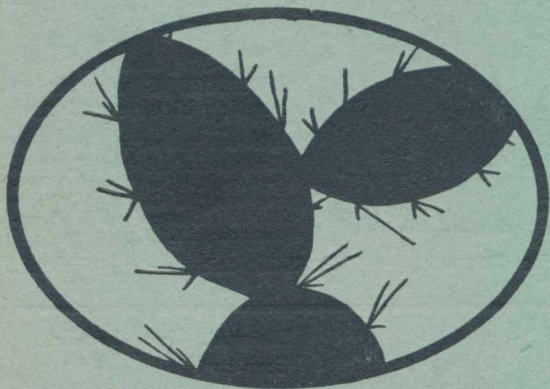

SUCCULENTA

Nederlands-Belgische Vereniging
van Liefhebbers van Cactussen
en andere Vetplanten

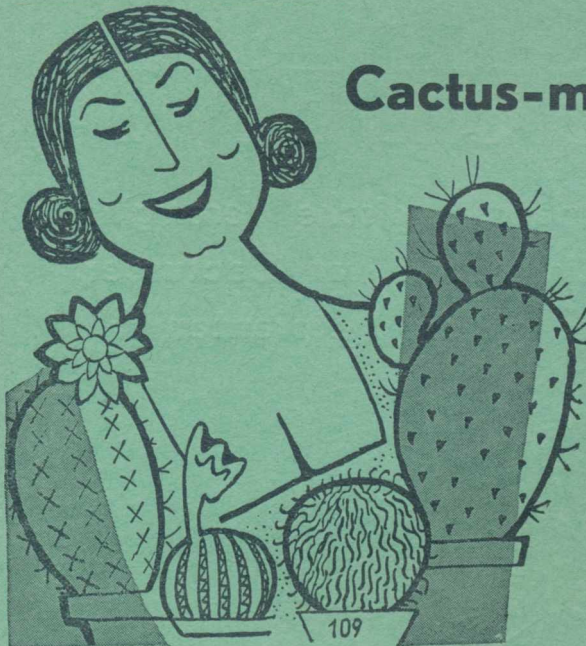
1956

No. 6

Voorzitter: A. F. H. BUINING, „Hohorst”, Hamersveld (Utrecht).
Secretaresse: Mevrouw J. GRULLEMANS—VAN BERGHEM,
Hereweg 19, Lisse.
Penningmeester: G. D. DUURSMA, „Vijversburg”, Rijperkerk (Fr.)
Postgiro no. 133550.

WELIGE CACTUSSEN DOOR

Etisso

Cactus-mesttabletten

Met sporenelementen
vermengd.

De bloeibevorderende op-
lossing in het gietwater.

ETISSO Cactus-mestta-
bletten staan onder voort-
durende controle van de
Duitse Cactusvereniging.

Bloemenvrienden bevelen
wij aan:

ETISSO bemestingsPOE-
DER voor vermenging —
bij verpotten.

ETISSO bloemen-mest-
KEGELTJES voor nabes-
tming, bloeibevorderend

Alleenvertegenwoordiging:

Handelsver. „Excelsior”, Am-
sterdam, 2e Jan van der Hey-
denstraat 24. C. DE MOOY &
ZONEN, Rotterdam — Lom-
bardkade 21.

Dr. Burchard & Cie — Chemische Fabriek — Köln-Zollstock — Duitsland.

D. BOUWMAN

Binnenl. Groothandel
Export

Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten

DIJKWEG 56a — HONSELERSDIJK — TELEFOON K. 1740-5168

Flinke sortering

Import - Export

Cactussen en andere Vetplanten

bij **W. J. van Kempen**

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230

import
export

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen
's-Gravenhage

Leyweg 24

Nederlands-Belgische Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

Redacteur: A. J. A. UITEWAAL, Alexander Boersstraat 25huis, Amsterdam-Zuid.
Medewerkers: Dr. H. W. DE BOER, Haren (Gron.) — Dr. B. K. BOOM, Wageningen — A. F. H. BUINING, Hamersveld — J. A. JANSE, Bennebroek — Mej. J. J. E. v. d. THOORN, Apeldoorn, e.a.

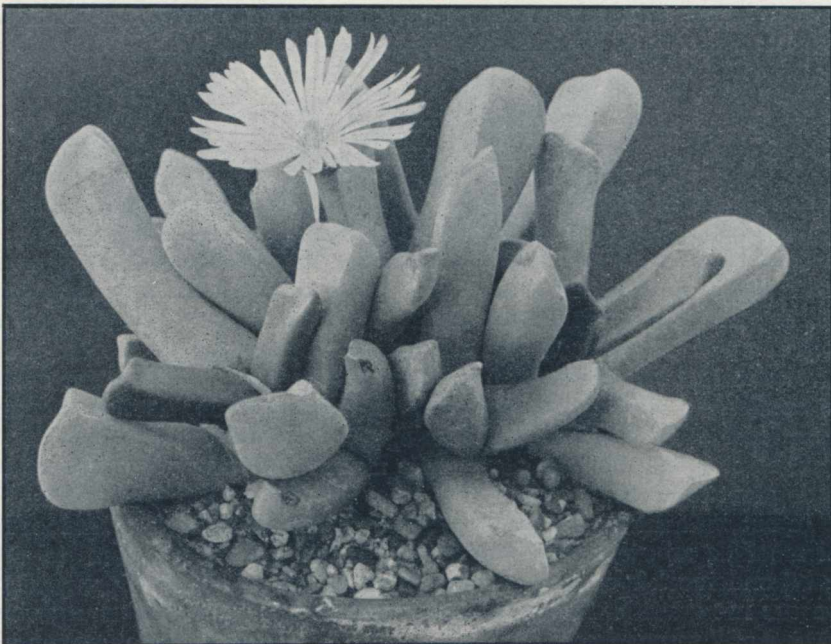
De redactie deelt mede, dat door gebrek aan kopij en door het feit, dat enkele artikelen laat toegezonden werden, de uitgave van dit nummer werd vertraagd.

Cerochlamys pachyphylla (L. Bol.) L. Bol.

door Dr. H. W. DE BOER.

In het tijdschrift „Journal of Botany”, vol. 66 (1928) zijn door twee verschillende auteurs twee planten beschreven, nl.: op blz. 11 door Mevr. L. Bolus: *Cerochlamys pachyphylla*, en op bladz. 171 door N. E. Brown: *Cerochlamys trigona*.

Deze twee beschrijvingen bleken later van dezelfde plant te zijn en aangezien de op blz. 11 van voornoemd tijdschrift voorkomende beschrijving eerder door de redactie zal zijn ontvangen dan de op blz. 171 gepubliceerde, heeft de plant tenslotte de naam gekregen, welke door Mevr.

Cerochlamys pachyphylla

foto: Dr. de Boer.

Bolus was gegeven (*Cerochlamys* = wasmantel, dus met een laagje was bedekt; *pachyphyllus*(a) = met dikke bladeren).

Het eigenaardige is, dat men, deze twee beschrijvingen lezende, niet direct op het denkbeeld komt, dat dezelfde plant wordt beschreven en dat het jaren heeft geduurd, voordat het duidelijk is geworden, dat de door Mevr. Bolus en door N. E. Brown gepubliceerde beschrijvingen op een en dezelfde plant betrekking hebben.

De in mijn bezit zijnde, uit zaad gekweekte planten, waarvan op vorenstaande foto één exemplaar is afgebeeld en welke thans 17 jaar oud zijn, bestaan uit een aantal (5 à 7) korte, 1 à 2 cm lange vertakkingen, welke ieder 4 à 6 bijna rechtopstaande bladeren dragen. De bladeren zijn kruisgewijs geplaatst en van elk tegenover elkaar staand bladpaar is het ene blad iets langer dan het andere; de bladeren zijn ongesteeld, 5 à 7 cm lang, 1,2 à 2 cm breed en bijna even dik; in doorsnee zijn ze aan de voet bijna rond, verder naar boven echter driehoekig; het bovenvlak is soms onderaan even breed als bovenaan, soms ook zijn de bladeren meer knotsvormig en is het bovenvlak van boven breder dan van onderen; de driekantige tot iets knotsvormige bladeren, welke op meer of minder duidelijke wijze met een waslaagje zijn bedekt, zijn aan de benedenkant scheef gekield en de gekielde, scheve onderkant steekt aan de top van het blad soms iets kinvormig naar boven. De kleur van het blad is bij ons dof zegroen, aan de beneden binnenkant (*vesicula*) overgaand in bruinrood; ook de jonge bladen zijn, als ze te voorschijn komen, min of meer bruinrood, niet getint doch gekleurd. De bladeren van geïmporteerde planten zijn over het algemeen korter en plomper van vorm dan die van de bij ons uit zaad gekweekte exemplaren. De fraaie, purperrode bloemen, die in oktober verschijnen, zijn 3 à 4 cm in doorsnee en voorzien van een 3 à 4 cm lange bloemsteel.

De plant wordt in Zuid-Afrika gevonden in de Kaapprovincie en wel bij de Kliprivier nabij Oudtshoorn en in het Bokkeveld in de Kleine Karroo.

Echinofossulocactus

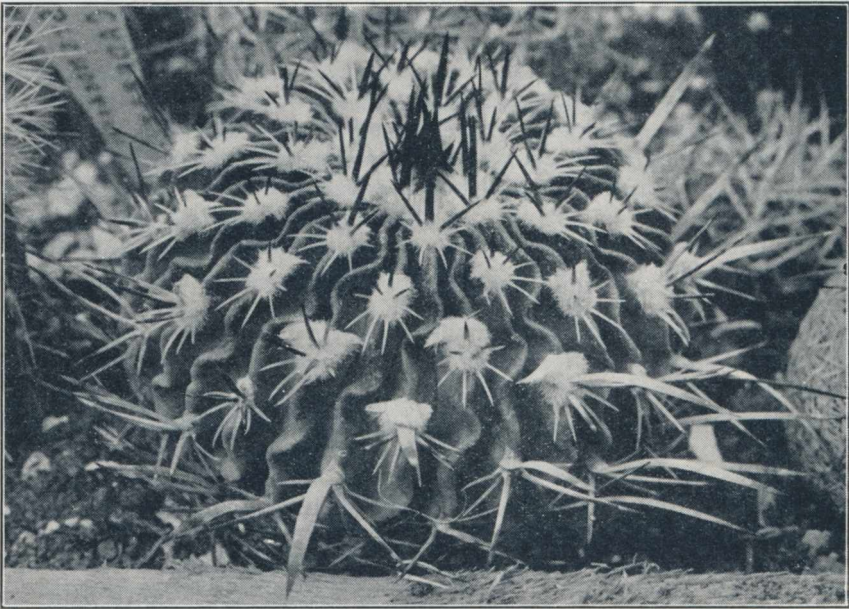
door H. VAN DER VELDE

Er zijn onder de cactussen maar weinig geslachten die kunnen bogen op zulk een groot aantal ribben als het geslacht *Echinofossulocactus*; er zijn er zelfs die een 100-tal ribben bezitten. Op enkele uitzonderingen na worden de planten van dit geslacht niet groot, wel zijn o.a. *E. tricuspoidatus* en *E. anfractuosus*, geneigd een slanke vorm aan te nemen. Het is bij de *Echinofossulocactus* een eigenaardig verschijnsel, dat de areolen tamelijk ver van elkander af staan en er soms niet meer dan een of twee, zelden drie areolen op een rib voorkomen. Ook merkte ik op, dat bij sommige soorten niet alle ribben geheel doorlopen, doch ter halverhoogte de rib plotseling stoppen, dan een diep kerfje maken om vervolgens naar de top van de plant te lopen.

In het geslacht *Echinopsis* komen tal van hybriden voor, waardoor het heel moeilijk, zo niet onmogelijk is de planten zuiver op naam te stellen; bij onderzoek bleek mij, dat dit met het geslacht *Echinofossulocactus* eveneens het geval is. Het grote aantal van plm. 30 „soorten” zou gevoeglijk tot 6 of 7 teruggebracht kunnen worden, de overblijvende vormen zijn waarschijnlijk niet meer dan variëteiten.

Het is een bekend feit, dat Echinofossulocactussen ook op de natuurlijke groeiplaatsen aan hybridisatie onderhevig zijn, waardoor zowel in de bedoorning als in het aantal ribben sterke variabiliteit optreedt. De eerste, die dit geslacht ter plaatse heeft onderzocht, was de bij uitstek goede kenner van de Mexicaanse flora, Dr. Albert Weber, arts bij het Franse leger, die veel Mexicaanse cactussen verzamelde en beschreef. Hij overleed in 1903. Deze auteur bracht alle Echinofossulocactussen onder de verzamelnaam *Echinocactus crispatus* D.C. [*Stenocactus crispatus* (D.C.) K. Sch., *Echinofossulocactus crispatus* (D.C.) Lawr.] met variëteiten. De toevoeging D.C., ook wel P. D.C., heeft betrekking op de naam van de auteur Auguste Pyramex De Candolle, een bekend onderzoeker, die in 1841 te Genève, Zwitserland, overleed.

Reeds in 1841 werd door Lawrence (London Gardeners Magazine,

Echinofossulocactus cadaroyi

foto: J. van Buuren.

Band 17, art. VII) het geslacht *Echinofossulocactus* Lawr. van *Echinocactus* Link en Otto gescheiden. Lawrence gaf daarbij een korte diagnose van het door hem ingedeelde geslacht, hij verdeelde het in drie secties. De eerste sectie, *Gladiatorus*, omvatte 7 soorten met 3 variëteiten. Deze 7 soorten behoren naar de tegenwoordige opvatting tot de groep „*Stenocactus*”, hetgeen van de beide andere secties niet gezegd kan worden. Later bleek, dat Lawrence enkele soorten bij het geslacht *Echinofossulocactus* had ingedeeld, die daar echter beslist niet bij behoren.

Hoewel de lange naam *Echinofossulocactus* door latere auteurs meestal werd veronachtzaamd en Schumann de hiertoe behorende soorten in zijn subgenus *Stenocactus* tezamen bracht, blijkt Lawrence's naam toch volle

geldigheid te bezitten, alleen al, omdat Lawrence's type (*Ech. coptonogonus*, Lem.) bij deze groep behoort.

Britton en Rose herontdekten omstreeks 1920 de naam *Echinofossulocactus* Lawr. Zij waren terecht van mening, dat Lawrence reeds in 1841, dus reeds veel eerder dan Schumann (1898), enige soorten van genoemd geslacht beschreven had.

Alwin Berger neemt in „Die Entwicklungslinien der Kakteen” 1926, pag. 71, de door Britton en Rose herontdekte geslachtsnaam *Echinofossulocactus* over, maakte op pag. 98 van genoemd werk onder *Lepidanthi* Berger de volgende synoniemie: *Echinofossulocactus* Lawrence (1841), *Brittonrosea* Spegazzinii (1923), *Stenocactus* K. Sch. (1903).

Veel is er nadien over beide geslachtsnamen geschreven en gestreden, doch wij zullen ons om bovengenoemde redenen aan de door Lawrence opgestelde geslachtsnaam *Echinofossulocactus* houden.

Niet alleen de bedoorning en het aantal ribben, ook de bloemen zijn zeer variabel, dat is onder meer bewezen door Tiegel en Oehme, die een uitvoerige beschrijving hebben gegeven van het geslacht *Echinofossulocactus* en zijn vele variëteiten. De bouw van de bloem is, ondanks vele jaren studie en waarnemingen, nog niet volledig bekend. Zo constateerden zij, dat bij de bloembladeren van *E. phyllacanthus*, welke als geelwit met rode middenstreep beschreven werd, deze rode middenstreep geheel verdwenen was en de bloem slechts een witachtige kleur bezit, zodat een bloembeschrijving van de plant niet de minste aanspraak kan maken op volledigheid. Daarom heeft Tiegel een zestal *Echinofossulocactus*planten beschreven, welke als goede soorten aangemerkt kunnen worden, zodat de overige als variëteiten beschouwd moeten worden.

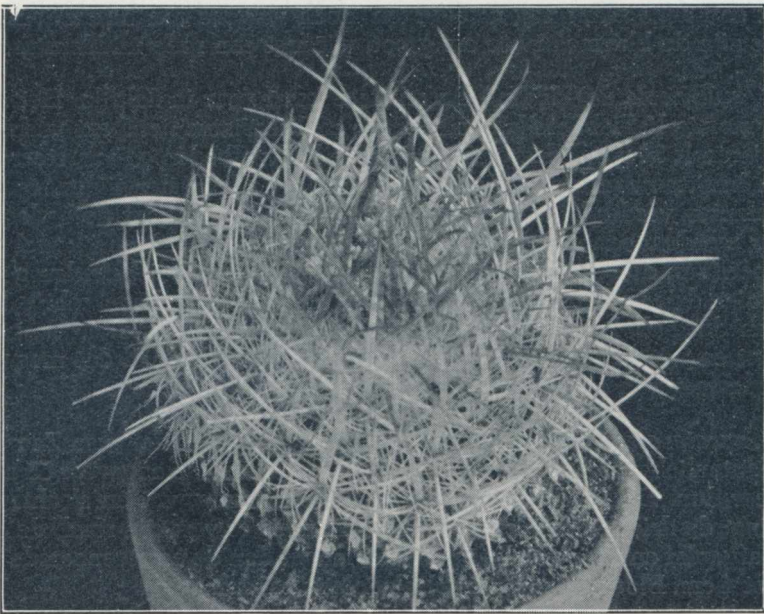
De voornaamste soorten van het geslacht *Echinofossulocactus* zijn: *E. coptonogonus*, *E. pentacanthus*, *E. phyllacanthus*, *E. crispatus*, *E. wippermanni* en *E. multicostatus*.

Het is ongetwijfeld nuttig om hier een beknopte beschrijving van een aantal soorten van dit geslacht te geven, zodat men door bestudering der dorenbundels al een goed eind op weg kan komen, om eventueel onbenaamde *Echinofossulocactus*s in de verzamelingen van een naam te voorzien.

E. wippermannii Mühlenpf., werd gevonden in Hidalgo, Mexico, bij Estanjias. Als jonge plant is deze soort bolvormig, op latere leeftijd zuilvormig, donkergroen, tot plm. 15 cm hoog met een doorsnede van plm. 5–6 cm. De ribben zijn dun en scherp gebogen, 30 tot 40 in aantal, de areolen staan tamelijk dicht bij elkaar. De randdorens, variërend van 18 tot 20, zijn wit en borstelachtig, de onderste wat langer dan de bovenste; middendorens drie, niet zelden vier, eerst donkerbruin, maar later zwart. De bloem is niet groot, slechts 1½ cm; vuilgeel van kleur met een bruine middenstreep.

E. vaupelii (Werdermann) is een bolvormige plant, matgroen van kleur en onder de zeer weelderige bedoorning telde ik 35 ribben. De dorens staan zeer dicht bij elkaar en de 12 dunne witachtige dorens, die ongeveer 1,5 cm lang zijn, staan gespreid, 4 er van, de langste, zijn schuin naar boven gericht, enkele bereiken een lengte van plm. 5–6 cm en een breedte van 2 mm, ze zijn roestbruin van kleur. De crèmekleurige bloem heeft een donkere middenstreep.

E. coptonogonus Lem. (Law.) is afkomstig uit de omgeving van San Luis Potosi, een prachtige bolvormige plant, blauwgroen van kleur, die in cultuur evenwel niet gemakkelijk is. Zij bezit 10 tot 14 ribben, die vrij dik, driehoekig in doorsnee en vrij diep gekerfd zijn, (coptonógonus = diep gekerfd). Tussen deze kerven zitten de heel fijne, enigszins ingezonken dorenbundels, 5 in totaal, waarvan er vier als randdorens geplaatst zijn, terwijl de bovenste als middendoren fungeert, die vrij plat is, naar boven gericht en plm. 4 cm lang. De dorens zijn eerst geelbruin, van onder roodachtig en naar boven gekromd; bij oudere planten zijn de dorens als het ware van een ring voorzien en hoornachtig. De bloemen, welke vrij gemakkelijk verschijnen, zijn 3 cm groot, de bloembladeren zijn vrij smal, van buiten bruinachtig, aan de randen wit, door het bloemblad loopt in het midden een karmijnrode streep.

Echinofossulocactus vaupelii

foto: Uitewaal.

E. albatus (Dietr.) Br. en Rose is eveneens een fraai gevormde vertegenwoordiger van het geslacht *Echinofossulocactus*, ze is blauwgroen en bolvormig, met vele, scherp golvende ribben die als het ware samengedrukt zijn. De dunne randdorens zijn stralend gesteld, 10 in aantal, de 4 middendorens zijn veel groter en langer, de bovenste, de grootste, is plm. 4,5 tot 5 cm lang, een weinig gebogen en rond van vorm. De bloemen van *E. albatus* (albátus = wit) zijn wit. Een dankbare bloeier.

E. hastatus (Hpffr.) Br. en Rose, stamt uit Hidalgo, noordelijk van Pachua. Deze plant is breed bolvormig, donkergroen van kleur met ingezonken, witviltige bedoornde top. De ribben, 25 tot 30, zijn vrij dik en bovendien scherp gekerfd. De 7 randdorens staan gespreid, zijn plm.

2½ cm lang en geel van kleur. De middendoren die plm. 4 cm lang wordt, staat recht vooruit. De bloemen van *hastatus* (= speervormig), zijn 3 cm lang en geelachtig wit van kleur. Een goede groeier, die het ongeënt ook heel goed doet.

E. xiphacanthus (Link en Otto) bezit een 25 tal ribben, de plant is bleekgroen van kleur. De dorenbundels, 7, staan gespreid, vier er van, die niet groter zijn dan plm. 1 cm, zijn wit van kleur, dun en rond, twee dorens van ruim 2 cm lengte staan schuin naar boven gericht. Een grote platte middendoren, die een lengte van ruim 6,5 cm heeft, is grijsachtig van kleur, doch naar het eind overgaand in bruin, recht naar boven staand, dun, niet breder dan 3 mm en perkamentachtig aanvoelend. Deze grote doren ontstaat even boven het dorenkussen, dus niet zoals bij de meeste Echinofosulocactussen uit het midden van de dorenbundel. Zeer merkwaardig zijn de witwollige kussentjes, die aan de top van de plant ontstaan. Bloemen heb ik aan deze plant nog niet gezien, doch volgens een beschrijving van Schelle zijn de bloemen twee cm groot, wit met een rode middenstreep.

E. multicosatus (Hildm.) Br. en Rose komt voor in Saltillo. Het is een bij de meeste liefhebbers bekende soort; *multicosatus* betekent veelribbig. In de jaren 1930 werd deze soort bij grote hoeveelheden geïmporteerd, importen bezitten een krachtige bedoorning. In de loop der tijden, toen wij deze planten verder kweekten, zagen we echter jaar na jaar de bedoorning minder worden, een euvel dat zich bij importplanten natuurlijk wel vaker voordoet. Van de 6 tot 7 dorens zijn er vier klein en naar beneden gericht, de overige drie vallen sterker op, ze zijn plm. 3 cm lang, hoornachtig, krom, smal en dun, als het ware herinnerend aan een partij visgraatjes, ze zijn vierkant en wit. De bloemen zijn helaas niet bekend, doch dat mag zeker geen bezwaar zijn om zich deze fraaie plant aan te schaffen.

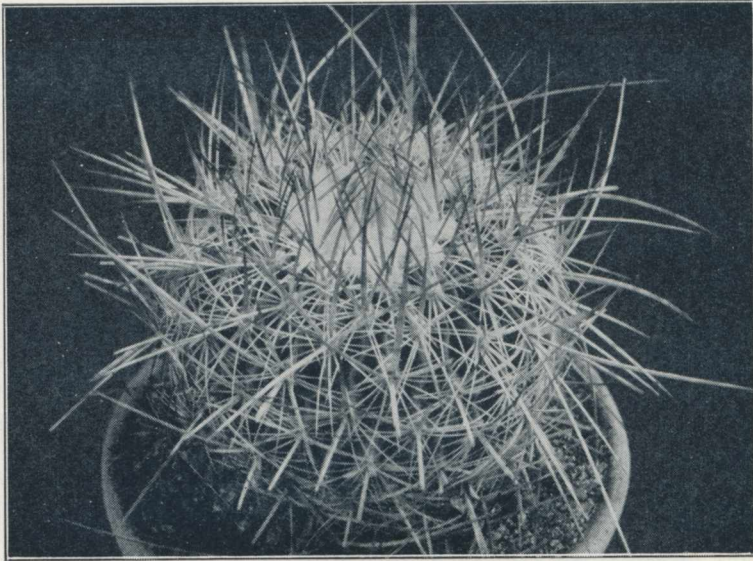
E. zacatecasensis Br. en R. stamt uit het noordelijk deel van Zacatecas. Het plantenlichaam is bolvormig en groen van kleur. De ongeveer 55 ribben zijn zeer dun. De 10-12 randdorens zijn naaldvormig, wit en slechts 8-10 mm lang; de drie middendorens zijn bruin, twee er van zijn rond, de derde is iets afgeplat en naar de plant gebogen langer dan de eerstgenoemde twee, nl. 3 tot 4 cm. Bloemen wit, met bleekviolette randen.

E. tetraxiphus (Otto) Oehme wordt gevonden in Mexico, bij Real del Monte Pachuca en Zacatecas. Deze plant is zuilvormig en licht groen van kleur. Ribben 30, soms meer, gegolfd, scherp in de hoeken, met ronde, dicht vlokke, witviltige dorenbundels, bestaande uit ongeveer 15 stijve, fijne borstelachtige, 1½ cm lange, witte randdorens, verder vier tot plm. 4 cm lange sabelachtig gevormde, geringde, geelbruine middendorens, waarvan er drie naar boven en een horizontaal is gericht. De van buiten witte, 3-5 cm grote bloem heeft een rode keel en een violette middenstreep op de bloembladeren.

E. ochotereanus (Tieg.) Oehme c.n. is een der fraaiste soorten van dit geslacht, ze is door de heer Tiegel in Möller's Deutsche Gärtnerzeitung 1933 beschreven. Deze soort is blauwachtig groen, heeft een 30-tal ribben die echter door de zeer rijke bedoorning nauwelijks zichtbaar zijn. Het is vooral

de fraaie bedoorning, die deze plant zo mooi maakt. De randdorens, 22 of meer, zijn naaldvormig en staan een weinig tegen de plant aangebogen, ze zijn slechts 10-12 mm lang; van de 4 middendorens zijn de bovenste twee vlak, 5-6 cm lang en 2 mm breed en spits toelopend, de onderste twee zijn veel dunner en in de meeste gevallen 1 cm langer; alle middendorens zijn strogeel van kleur, in de nieuwe groei goudgeel. Over de bloemen schrijft deze auteur alleen, dat ze witachtig rose van kleur is.

We zullen het hierbij laten, het zou al te veel ruimte in Succulenta vergen, om alle meer of minder bekende soorten gedetailleerd te beschrijven.

Echinofossulocactus albus

foto: Uitewaal.

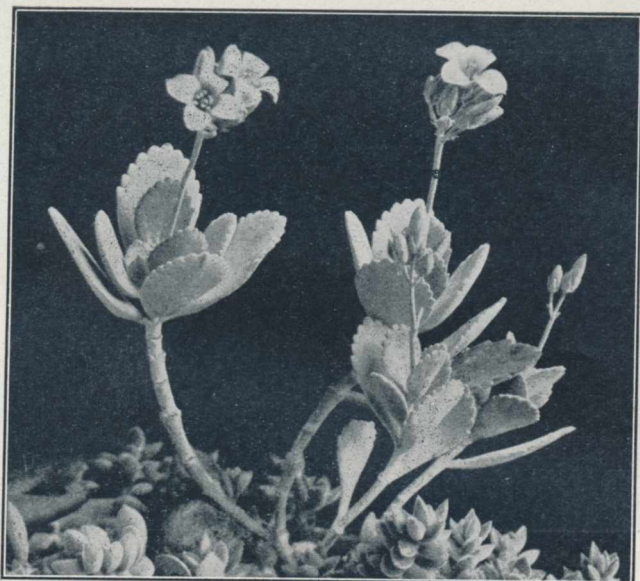
ven. Ik wilde derhalve volstaan met een opsomming te geven van al de soorten en variëteiten die – voor zover mij bekend – beschreven zijn.

De Echinofossulocactussen vragen alle een goed doorlatende, goed gedraineerde grond, zodat de watertoevoer niet al te lang de wortels te nat houdt, want daarvoor zijn ze zeer gevoelig. Een goede grond, met grof zand, z.g. biggelzand, dus geen maaszand en een weinig oude kalk is voor de planten van dit geslacht noodzakelijk.

Wie Echinofossulocactussen in zijn verzameling wil kweken, kan deze het beste zaaien. De heer J. C. van Keppel heeft zich twee jaar geleden alle in de zaadlijst van Succulenta aangeboden zaden van Echinofossulocactus aangeschaft, het resultaat was fantastisch. Een zaaitest vol met prachtige zaailingen is thans in zijn bezit. Beproof dus uw geluk als u Echinofossulocactuszaad kunt bemachtigen.

Kalanchoe pumila Bak.

Deze fraaie Kalanchoësoort zag ik indertijd voor het eerst in de bekende succulentenverzameling van de heer Marnier-Lapostolle, in Zuid-Frankrijk; ik werd met een stek verblijd. Toen deze stek voor de eerste keer bij mij bloeide, heb ik onderstaande foto gemaakt. In bloei was de plant natuurlijk nog fraaier; de bloemen hebben violetkleurige slippen. Intussen is de op de foto afgebeelde plant tot een veel vertakte, bossige, nogal laag blijvende plant uitgegroeid en is ze vele malen groter en mooier geworden

Kalanchoe pumila

foto: Uitewaal

dan op de foto. Veel mooier ook, dan een gewone zwart-wit foto u zou kunnen tonen; een goede kleurendruk zou u de vele, zachte kleurschakeringen van de bladeren kunnen laten zien, van helder wit en groenachtig wit tot een ietwat paarsachtig mat rood. Terwijl ik tracht deze laatste tint zo goed mogelijk aan te duiden, merk ik, hoe moeilijk zulk een fijne, matte, tere tint te beschrijven is.

Berger geeft als synoniemen voor deze soort *K. multiceps* Bak. en *K. brevicaulis* Bak.; nota bene twee synoniemen van dezelfde auteur.

K. pumila is werkelijk een juweel van een plant, elke liefhebber die ze ziet, is enthousiast. Daar ze zich van stek vrij gemakkelijk laat vermenigvuldigen, zullen we ze mettertijd ongetwijfeld vaker in onze collecties tegenkomen.

A. J. A. UITEWAAL.

Petroleumkachel voor kleine kasjes

Voor bezitters van kasjes, waarin gedurende de winter de planten blijven staan, is de verwarming nog dikwijls een moeilijk probleem. Vooral als men pas begint met een kasje, staat men voor de moeilijkheid welke verwarming nu de meest geschiktste is. Een belangrijke rol speelt hierbij de grootte van het kasje. Van deze grootte hangt de aard der verwarming af. Heeft men de beschikking over een niet te groot kasje zoals velen van ons, b.v. van 2 à 2,5 bij 3 meter, dan lijkt mij de beste, gemakkelijkste en voordeligste verwarming die met petroleum. Ondergetekende past deze verwarming nu 5 jaar toe in een kasje met een inhoud van circa 7 m³ boven en circa 5 m³ onder het tablet en heeft ondervonden, dat deze verwarming ook bij zeer strenge vorst, voldoet. Nog nooit is er bij strenge koude één plant verloren gegaan, omdat de temperatuur steeds voldoende boven het vriespunt bleef. Zo is het ook deze winter geweest, toen de temperatuur tot -20 gr. C. daalde.

Het kasje is gedekt door rietmatten, terwijl het staande glas eveneens beschermd wordt door rietmatten, die op houten ramen zijn bevestigd en afneembaar zijn. Bij de felste koude werden van binnen langs de ramen stukken karton geplaatst en de planten met kranten afgedekt, opdat er zo weinig mogelijk tocht zou zijn. In ons land met zijn wisselvallig klimaat hebben wij zelden langdurige vorst, zodat de planten bij volledige afdekking van het kasje, nooit zo heel lang in het donker staan. Mindert de vorst, dan kan men de matten weer verwijderen. Het gebeurt toch ook vaak, dat er alleen maar nachtvorst is en het overdag helder weer is. Dan kan men meestal de kachel uitdraaien om zodoende brandstof te sparen. Heeft men kolenverwarming, dan gaat dit niet en blijft de kachel doorbranden, hetgeen natuurlijk duurder is. Ondergetekende gebruikt een AGA-vergasser, dus een blauwbrander met radiator. De kachel brandt nooit op zijn maximum hoogte, *wel blauw*, terwijl voor de afvoer der verbrandingsproducten gezorgd wordt door een stel buizen (minstens 3 meter lang met een doorsnede van 6 cm.) die dan tevens dienst doen als verwarmingsbuizen. In het kasje worden grotendeels cactussen gekweekt, weinig vetplanten. Van schadelijke invloed op de planten is weinig gebleken. Een enkel vetplantje liet zijn blaadjes wat vallen. Voor zover ik weet, gebruiken enige leden onzer afdeling, Haarlem, ook een petroleumvergasser en hebben dezelfde resultaten.

Nu iets over de kosten. Bij het aan één stuk doorbranden gedurende 24 uur is het gebruik ca. 2½ liter olie. Brandt de kachel alleen 's nachts, b.v. van 's avonds 9 of 10 uur tot 's morgens 8 uur, dan is het verbruik circa 1½ liter. Het gebeurt ook meermalen, dat men in het geheel niet hoeft te stoken. De weerberichten van 7 en 11 uur bewijzen ons daarbij grote diensten.

Ik hoop dat dit stukje voor sommigen van ons zijn nut mag hebben. Mocht iemand nog nadere bijzonderheden willen weten of het geheel eens willen zien, dan is hij, na afspraak, van harte welkom.

J. C. v. d. BILT.

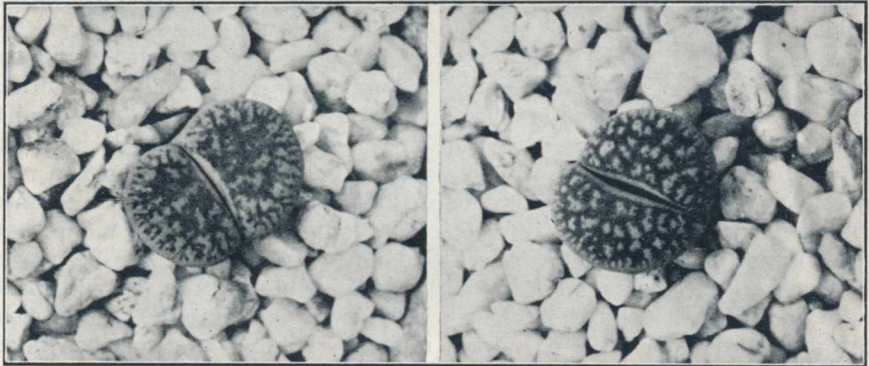
Lithops annae de Boer sp. nov.

door Dr. H. W. DE BOER (member I.O.S.)

Corpusculum obconicum, 2-3 cm altum, apice 1,5-2 cm latum et 2-2,5 cm longum, fissura 8-10 mm alta, lateribus subpurpureo-ochraceum, apice leviter convexum, ochraceum vel roseum; fenestra atrorosea vel obscure brunnea, fasciis multis, irregulariter ramosis, connexis, vix confluentibus, maculis crebris vix conspicuis, atroglaucis, fenestrellis subnullis, margine exterioro multo bifurcato, margine interiore plano; flos ignotus, luteus verisimilis.

Habitat: Z. W. Afrika, 20 km ten oosten van Tirashoogvlakte; coll. A. E. Geyer-Joubert, mei 1956.

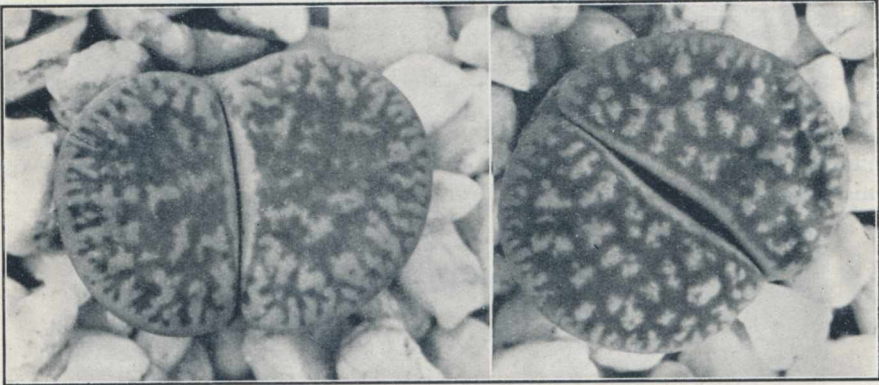
De omgekeerd-kegelvormige, éénhoofdige corpuscula zijn 2-3 cm hoog; het enigszins convexe bovenvlak is 1,5-2 cm breed en 2-2,5 cm lang en wordt door een 8-10 mm diepe, weinig geopende spleet in twee bijna gelijke delen verdeeld; de kleur van het corpusculum is aan de zijkant licht paarsachtig okerkleurig; de top is bij de geïmporteerde planten rose tot diep okerkleurig; in de cultuur wordt de kleur iets fletser. Het venster bestaat uit een vrij groot aantal onregelmatig en grillig vertakte, onderling samenhangende donkerrose tot vuilbruine banden, welke slechts weinig

Lithops annae de Boer; exemplaar met bruin venster ($\times 1$).

Lithops annae de Boer; exemplaar met donkerrose venster ($1 \times$).

neiging tot samenvloeiing vertonen; de buitenzoom bestaat uit een groot aantal hertegeweichtige bifurcaties, welke voor een deel eindigen in een klein rond of ovaal vlekje. De binnenzoom is onvertakt en bestaat uit een aantal min of meer samenhangende strepen en stippen. In de vertakkingen van het venster zijn een vrij groot aantal donkerblauw-groene, wazige, niet scherp begrensde, ronde stippen te zien, welke een doorsnee hebben van $\pm \frac{1}{2}$ mm en die zich gedeeltelijk juist op de grens der door de vertakkingen van het venster ingesloten eilanden bevinden en daarin halvemaanvormige of nog grotere insnijdingen maken. In de eilanden zijn bij de meeste planten geen of zeer weinig ronde miniatuurvensters (fenestrellae) aanwezig; slechts één der vier mij toegezonden exemplaren vertoont in zoverre een uitzondering, dat deze in de eilandjes enige miniatuurvensters vertoont, welke niet met het venster in verbinding staan.

Lithops annae de Boer; in het bruine venster zijn vrij duidelijk de wazige, ronde, blauwgroene stippen te zien. (× 2).

Lithops annae de Boer; in het donkerrose venster zijn op de foto de wazige, ronde, blauwgroene stippen minder duidelijk te zien (× 2).

foto's: de Boer.

De kleur van de bloem is onbekend; waarschijnlijk is deze geel, aangezien alle andere *Lithops*, welke in dezelfde landstreek worden aangetroffen (*Lithops gesinae*, *L. kunjasensis*, *L. quilielmi*, *L. schwantesii*, *L. rugosa*, *L. triebneri*, *L. franciscii*) gele bloemen hebben.

Deze nieuwe *Lithops*soort is in Mei 1956 gevonden door Mevr. A. E. Geyer-Joubert en wel ± 20 km ten Oosten van de Tirashoogvlakte, 45 km ten Oosten van de vindplaats van *L. gesinae*, welke laatste in de Namtibergen worden aangetroffen en is door mij genoemd naar de vindster.

De plant groeit op een lage heuvel met een rode, rotsachtige bodem, welke bezaaid is met grote los liggende stenen, z.g.n. „klippe”.

Dr. Geyer zond mij 4 planten, die, toen zij wortels gevormd hadden en aan de groei waren gekomen, duidelijk van *Lithops gesinae* waren te onderscheiden en wel door de navolgende eigenschappen :

Kleur van het venster	<i>L. gesinae</i> : vuilgroen. <i>L. annae</i> : donkerrose tot vuilbruin.
Miniatuurvensters in de eilandjes en langs de buitenzoom	<i>L. gesinae</i> : talrijk, vooral langs de buitenzoom. <i>L. annae</i> : spaarzaam of afwezig.
Blauwgroene wazige ronde stippen in het vertakte venster	<i>L. gesinae</i> : ongeveer afwezig. <i>L. annae</i> : talrijk.
Hertegeweïachtige bifurcaties van het venster (buitenzoom)	<i>L. gesinae</i> : ongeveer afwezig, althans slechts enige grovere vertakkingen. <i>L. annae</i> : zeer talrijk aanwezig.

Bovendien bestaat het venster bij *L. annae* uit een aanmerkelijk fijner netwerk van vertakkingen dan bij *L. gesinae*.

De talrijke hertegeweïachtige vertakkingen van de buitenzoom van

het venster deden mij eerst denken aan *L. aucampiae*, waarbij deze bifurcaties ook sterk op de voorgrond treden, doch bij *L. aucampiae*, waarvan de vindplaatsen in West-Grigualand en Bechuanaland zich trouwens op 750–1000 km ten Oosten van die van *L. annae* bevinden, ontbreekt elk spoor van wazige blauwgroene stippen in het venster.

Ik aarzel niet, deze door Mevrouw Geyer gevonden Lithops als een nieuwe, zelfstandige soort te erkennen, welke echter aan *L. gesinae* (en misschien ook aan *L. aucampiae*) verwant is.

Mediolobivia Bckbg 1934

(syn. *Setirebutia Fric*)

ondergeslacht: *Eumediolobivia Bckbg 1942*)

W e zijn thans genaderd tot het derde geslacht der Rebutinae, namelijk *Mediolobivia*. In het systeem Backeberg worden de *Mediolobivia*'s gesplitst in de ondergeslachten *Eumediolobivia* en *Pygmaeolobivia*. Het eerstgenoemde ondergeslacht omvat de planten, die we ditmaal willen bespreken.

We herhalen hier nog even de voornaamste kenmerken der *Eumediolobivia*'s om verwarring met de *Pygmaeolobivia*'s te voorkomen.

Plantenlichaam bolvormig, met ingezonken top. Ribben opgelost in kleine, ronde, vrij platte tuberkels; areolen bedekt met dik wit of geelwit viltig haar; dorens talrijk en buigzaam; opperhuid grijsgroen tot donkergroen, door felle zonbestraling soms brons-violet getint; bloemen breedtrechtvormig, bloembuis voorzien van vele schubjes en wollig haar, (figuur 1), de bloemkleur varieert van geel-oranje tot rood; bloembuis meestal witachtig. Vrucht: een kleine, ronde besvrucht; zaden dof bruin, rond.

Evenals vorige malen zijn bij de nu volgende opsomming van de soorten en de variëteiten van het ondergeslacht *Mediolobivia* de onderscheidende kenmerken, waar we de nadruk op willen leggen, in de tekst gespatieerd.

Typeplant: *Mediolobivia aureiflora* – BCKBG (syn. *Rebutia aureiflora* BCKBG, *Rebutia aureiflora* MARS.-BOCK). Plantenlichaam plat bolvormig, top ingezonken, ± 50 mm hoog en breed, opperhuid donkergroen met violette gloed; areolen met viltig bruinachtig haar bedekt; dorens ± 15 – 20 , zacht en buigzaam, randdorens ± 6 mm lang, middendorens 3–4, ± 10 mm lang, geel-bruin van kleur; bloemen: 30 mm lang, 40 mm breed, goud-geel, vruchtbeginsel met groenachtige, driehoekige schubjes, in de oksels van deze schubjes bruin wollig haar; vrucht groenachtig rood ± 5 à 6 mm in doorsnede, zaden dofzwart, ± 1 mm groot.

Med. aureiflora var. *albiseta* – BCKBG (syn.: *Med. aureiflora* var. *albiseta* BCKBG, nom. nud.; *Reb. aureiflora* var. *albiseta* MARS.-BOCK) verschilt nauwelijks van de soort, onderscheidt zich door buigzame, dunne, witte dorens, die alle ± 10 mm lang zijn.

Med. aureiflora var. *brevispina* – BCKBG nom. nud.; een zeer kortdoornige variëteit.

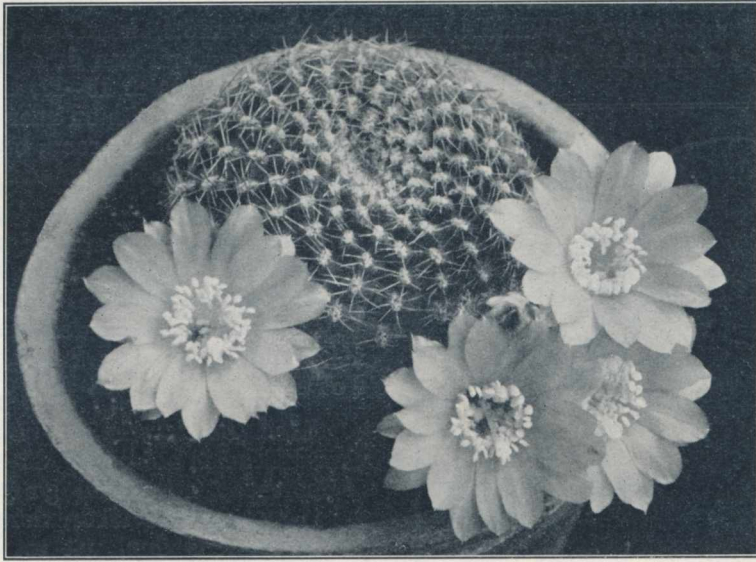
Mediolobivia duursmaiana

foto: Uitewaal

Med. aureiflora var. *brunneispina* – BCKBG nom. nud.; een variëteit met bruine dorens. Waarschijnlijk synoniem met *Med. aureiflora* var. *longiseta* BCKBG.

Med. aureiflora var. *leucolutea* – BCKBG nom. nud.; variëteit met lichtgele bloemen.

Med. aureiflora var. *lilacinostoma* – BCKBG nom. nud.; variëteit met lilakleurige bloemkeel.

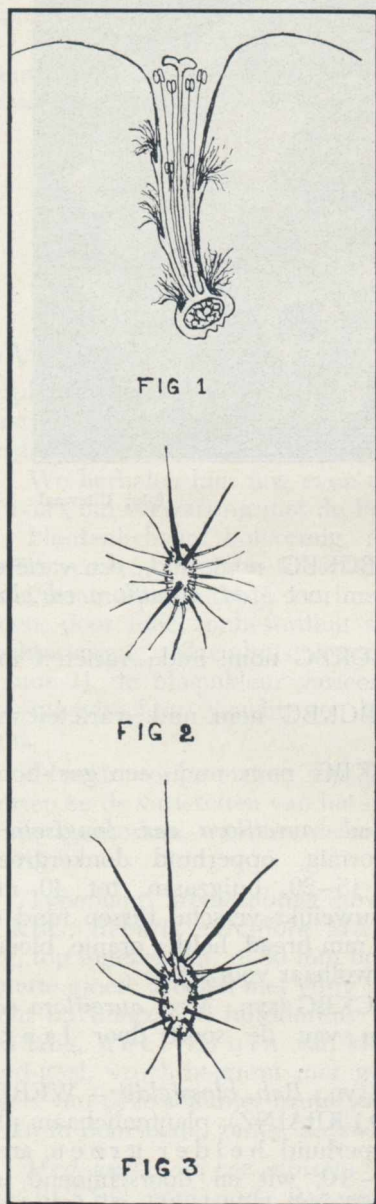
Med. aureiflora var. *variegata* – BCKBG nom. nud.; een geel-bonte variëteit.

Med. longiseta – BCKBG (syn.: *Med. aureiflora* var. *longiseta* – BCKBG); plantenlichaam kort cilindervormig, opperhuid donkergroen; areolen, bedekt met bruine wol; dorens 15–20, buigzaam, tot 40 mm lang, bruin tot goudbruin, nauwelijks verschil tussen rand en middendorens; bloem 30 mm lang, 45–50 mm breed, helder oranje, bloemkeel wit; vrucht: een groen-rode bes, van wolhaar voorzien.

Med. longiseta var. *albilongiseta* – BCKBG (syn.: *Med. aureiflora* var. *albilongiseta* – BCKBG); verschilt alleen van de soort door lange, witte, buigzame dorens.

Med. blossfeldii – (WERD.) BUIN. (syn.: *Reb. blossfeldii* – WERD.; *Med. rubriflora* var. *blossfeldii* – (WERD.) KRAINZ); plantenlichaam plat bolvormig, 40 mm breed, 30 mm hoog, opperhuid helder groen; areolen wit of grijsachtig wit, dorens \pm 25–30, wit en doorschijnend, de dorens van het bovenste areolengedeelte dikwijls licht bruin of geelachtig, de langste dorens 5–6 mm lang, de overige 3–4 mm lang; bloem 50 mm lang, van binnen helder rood, van buiten blauwachtig rose, bloembuis \pm 25 mm lang, onderste helft olijfgroen, bovenste helft blauw-rose, bloemkeel geelachtig tot blauwachtig rose.

Med. blossfeldii var. *compactiflora* — WESSN. (syn.: *Med. rubriflora* var. *compactiflora* — (WESSN.) KRAINZ); deze variëteit komt veel overeen met de soort, enkele verschillen zijn de volgende: kleur van de opperhuid dof groen; dorens \pm 15–17, waarvan 1–2 geheel bruin zijn en naar buiten gericht; bloem: oranje-rood, buitenste bloembladeren en bloembuis groenachtig rood.

Med. blossfeldii var. *nigrilongiseta* — WERD. (syn.: *Med. rubriflora* v. *nigrilongiseta* (WERD) KRAINZ); onderscheidt zich van de soort door \pm 25 mm lange, donkerbruine dorens.

Med. boedekeriana — BCKBG; plantenlichaam bolvormig, 30–40 mm in doorsnede, opperhuid grijs- tot geelgroen van kleur; dorens 11–13, randdorens dun, wit tot 5 mm lang, doren aan de rand van het areool 8 mm lang, 2–3 middendorens, korter, lichter bruin van kleur; bloem 50 mm breed, 40 mm lang, helder oranje, bloemkeel helder wit.

Med. duursmaiana — BCKBG; plantenlichaam bolvormig, 40 mm diameter, opperhuid donkergroen, roodachtig violet bij felle zonbestraling; dorens 10–11, dun, wit, randdorens \pm 5 mm lang, 1 middendoren, 3–4 mm lang, wit met gele punt; bloem 30 mm lang en 35 mm breed, oranje-geel, bloemkeel wit.

Med. elegans — BCKBG; plantenlichaam bolvormig, 40 mm in diameter, opperhuid bleekgroen; 14 randdorens, witachtig geel 3 mm lang, 3–4 middendorens, donkerder aan de voet, \pm 5 mm lang; (figuur 2) bloem 25 mm lang en 40 mm breed, helder geel, bloemkeel, lichtgeel.

Med. elegans var. *gracilis* — BCKBG; verschilt van de soort, doordat ze in alles kleiner is.

Med. kesselringiana — CULLMANN; plantenlichaam bolvormig tot kort cilindervormig, \pm 50 mm in doorsnede, opperhuid donkergroen tot blauw-groen; \pm 14–18 dorens, weinig verschil tussen rand- en midden-

dorens, echter verschillend in lengte, de onderste dorens 2–5 mm lang en glashelder, de bovenste 5 mm lang en bruin, waarvan 2–3 donkerbruin en één doren 1,5 mm lang; bloem 18 mm lang en 7 mm breed, roesrood, met donkerder middennerf, bloemkeel licht rose tot bijna wit.

Med. rubelliflora – BCKBG, plantenlichaam kort cilindervormig, ca. 50 mm hoog, opperhuid groen, met donkerlila weerschijn, 10–14 ribben; areolen met wit vilt bedekt; dorens \pm 10–12, kort en wit, 1–2 mm lang, 1 stevige middendorens; bloem 30 mm lang en 40 mm breed, roedoranje, de onderkant der buitenste bloembladeren met een donkere, lila middennerf, bloemkeel licht rose tot wit, waarschijnlijk een natuurlijke hybride tussen *Med. aureiflora* en *Med. rubriflora*.

Med. rubriflora – BCKBG; (syn. *Med. carminata* – BCKBG, *Med. erythrantha* – BCKBG); plantenlichaam bolvormig, ca 40 mm hoog en breed; opperhuid dof groen; dorens 12–15, witachtig met bruine punten, of geheel bruin, \pm 10 mm lang; bloem 40 mm lang en breed, karmijnrood, de onderzijde der buitenste bloembladeren met olijfgroene nerven, bloemkeel rose of groenachtig rose.

Med. sarothroides (WERD.) BUIN. (syn.: *Rebutia sarothroides* – WERD.); plantenlichaam bolvormig of kort cilindervormig, ca 70 mm hoog en 50 mm breed, opperhuid licht groen; 15–16 randdorens, wit, de onderste geel gepunt, dikwijls gebogen, 4–6 mm lang, 3–4 middendorens, roestbruin of zwart, onregelmatig gebogen, \pm 20 mm lang (figuur 3); bloem 40 mm lang en breed, kersrood, bloemkeel wit.

BREDEROO.

Overpeinzigen in de Succulentenkas.

Het wilde maar geen zomer worden dit jaar en de planten bloeiden dan ook later dan ooit. Soorten, die anders, wat het bloeien betreft, nooit verstek laten gaan, vonden nu aanleiding om eens een jaartje over te slaan en soorten die voorgaande jaren slecht bloeiden, tooiden zich nu met een nooit verwachte bloemenweelde. Alleen de *Mammillaria*'s deden aan de ongewone gedragingen van de andere geslachten niet mee. Ik geloof, dat zij van nature gedwongen zijn met hun kleine bloemetjes tegen de anderen op te zien, anders zouden zij beslist dit jaar van verwaandheid naast hun potten zijn gaan staan. Toch zijn o.a. de *bocasana*'s, die zich elk jaar vele maanden lang met bloemen tooien, een genot voor het oog.

Bocasana's; ik bezit er verscheidene, maar zijn het wel *bocasana*'s? Mijn *bocasana*'s vertonen haren in de axillen en daarom moeten zij volgens Craig de naam *longi-coma* dragen.

Hoe gelukkig waren mijn schooljaren, toen mijn verzameling slechts enkele exemplaren telde en de namen voor mij geen problemen schiepen. Gelukkig waren wij ook, toen wij ons in Heimans, Heinsius en Thijsses' geïllustreerde „Flora van Nederland” verdiepten, waarin Nederlands plantengroei netjes in hokjes verdeeld is en wel zo, dat elke plant in een hokje past. Het samenstellen van een herbarium was een genoegen en de naamgeving geen probleem. Met weemoed zie ik mijn oude „Flora” in hetzelfde boekenrijtje staan als de nieuwe succulentenlitteratuur, waar niet door en niet

uit te komen is. Toch heeft deze laatste ook zijn bekoorlijkheden. Al is het niet mogelijk voor elke soort het hem passende hokje te vinden, het braakliggende onderzoeksterrein is voor de systematicus groot en interessant; en de verrassingen zijn soms enorm.

Sinds jaar en dag staan bij mij twee exemplaren van *Rebutia marsoneri* broederlijk bij elkaar, het is mij nog nooit gelukt er zaadbessen aan te krijgen. In de buurt staat een *Reb. senilis*, ik trachtte deze te bestuiven met stuifmeel van *marsoneri* en hoewel alle andere bloemen zaadbessen gaven, lieten de met marsoneristuifmeel bestoven bloemen verstek gaan. Enkele minuscula's, ook bestoven met marsoneristuifmeel, maakten wel bessen. Het is goed, dat wij niet in de toekomst kunnen kijken, het kruisen zou zijn aantrekkelijkheid verliezen.

De tegenstanders van kruisingsproeven behoeven zich geen zorgen te maken, geen liefhebber of leek zal van mij een plantje krijgen, dat door mijn kruisingsproeven is ontstaan. Ik wil alleen trachten mijn „soorten” in hokjes onder te brengen, tenzij mocht blijken, dat de natuur dit onmogelijk heeft gemaakt en door de tussenkomst van insecten de schotjes dusdanig heeft afgebroken, dat er geen stap of sprong meer is van de ene soort naar de andere, maar een geruisloze, glijdende overgang.

H. F. R. SMOORENBURG.

Boekbespreking.

„DIE KAKTEEN” door H. Krainz, met medewerking van Prof. Dr. F. Buxbaum en W. Andreae; uitgegeven door de Franckh'sche Verlagshandlung, te Stuttgart.

Voor ons ligt de eerste aflevering van het reeds eerder in ons blad aangekondigde werk: „Die Kakteen”.

Het verheugt ons bijzonder, dat eindelijk de belofte van de verschijning van dit werk is ingelost. Bij de ordening en bij het opbergen van deze eerste 42 bladzijden bemerken wij, hoe belangrijk een losbladige uitgave van de bezitters zijn kan. Prof. Buxbaum begint met de behandeling van de morfologie van de Cactaceae en geeft daarna een overzicht van de systematische indeling. Deze opzet is zeer interessant en kan op afdelingsvergaderingen aanleiding geven tot zeer belangrijke discussies.

Van het geslacht *Dolichothele* is een uitvoerige beschrijving met een zeer duidelijke detailtekening van mevr. Buxbaum opgenomen. Verlucht met foto's worden de soorten *surculosa* en *baumii* beschreven, verder worden de volgende soorten behandeld: *Heliocereus speciosus*, *Oroya peruviana*, *Parodia chrysantha*, *Ariocarpus kotschoubeyanus*, *Echinocactus grusonii*, *Mammillaria*

woodsii en *Mam. longiflora*.

Bij iedere beschrijving is een goede foto gevoegd, waarvan twee in kleuren zijn opgenomen. De behandeling van elke soort omvat twee bladzijden, zoals in de, bij dit nummer gevoegde prospectus, wordt aangegeven. De medewerking van Prof. Buxbaum garandeert een goede wetenschappelijke behandeling, terwijl de heer Krainz zorg draagt, dat de praktijk van het kweken der planten niet wordt vergeten.

De volgende aflevering zal bij het verschijnen van dit nummer reeds ontvangen zijn, hierna zullen de volgende afleveringen regelmatig ieder kwartaal verschijnen.

Alhoewel de prijs van 4.80 DM per aflevering niet laag te noemen is, zouden wij toch iedere serieuze liefhebber willen aanraden zich dit interessante mooie werk aan te schaffen. Uit ervaring weten wij, dat later het niet direct nemen van een abonnement op dergelijke publikaties meestal betreurd wordt, terwijl de kosten van de volledige uitgave veel hoger zijn.

Met belangstelling zien wij uit naar de volgende afleveringen, die wij eveneens in ons blad zullen bespreken.

A. F. H. BUINING.

Erbitte Angebot

älterer Literatur über Kakteen

(Bücher, Zeitschriften u.s.w.)

Auf Wunsch in Gegenlieferung Kakteen-pflanzen, schöne und neue Chilenen oder Peruaner.

FRIEDRICH RITTER, a/c Nevermann y Cia Ltda. Casille 47, Arica. Chile.

Bestuursmededelingen.

Rekening en Verantwoording 1955.

Ondergetekenden, Kascommissie 1956, verklaren de rekening en verantwoording van de Penningmeester van Succulenta, over het jaar 1955, met de daarbij behorende bescheiden, te hebben gecontroleerd en accoord bevonden.

w.g. L. C. KOREVAAR, Den Haag.
W. H. NOTEBOOM, Voorburg.

Lidmaatschap.

Leden van Succulenta in Nederland, die hun lidmaatschap niet wensen te verlengen, worden, om moeilijkheden te voorkomen, er aan herinnerd, dat het lidmaatschap moet worden opgezegd *vóór 1 december*, schriftelijk aan het secretariaat, Hereweg 19, Lisse, of aan het bestuur van de afdeling, waartoe zij behoren.

Belgische leden van Cactusweelde, die hun lidmaatschap niet wensen te verlengen, worden verzocht *vóór 1 december* hiervan mededeling te doen aan de secretaris, de heer A. Wilboorts, Diksmuidealaan 296, Berchem, Antwerpen, België.

Belgische leden van Kaktusvreugde, die hun lidmaatschap niet wensen te verlengen, worden verzocht *vóór 1 december* hiervan mededeling te doen aan de heer A. van Imschoot, Gebr. De Smetlaan 64, Gentbrugge, Gent, België.

Belgische leden van Pereskia, die hun lidmaatschap niet wensen te verlengen, worden verzocht *vóór 1 december* hiervan mededeling te doen aan de secretaresse mevr. Gonnissen, Edm. Thieffrylaan 52, Mortsel, Antwerpen, België.

Even noteren !

Ter voorkoming van stagnatie wordt men vriendelijk verzocht kopij, kringbladen, bestemd voor de redactie, te zenden aan H. VAN DER VELDE, Hofwijckstraat 17, Den Haag.

Ruil- en Verkoopaanbiedingen.

TE KOOP GEVRAAGD: Broeikasje van 2 x 3 meter, liefst uitneembaar, desnoods zonder ramen. Brieven met inlichtingen en prijsopgave aan Mej. CHR. MELJER, Heemsteedsedreef 67 te Heemstede.

GEVRAAGD: Succulenta 1951 no. 3; aangeboden: zaailingen van Lob. aurea,

Mam. compressa etc. in ruil voor zaailingen of stekken van Mediolobivia en Lobivia, soortecht en op naam. E. J. HELDERMAN, Eschdoornlaan 52, Wormerveer.

IN RUIL AANGEBODEN diverse soorten winterharde succulenten (Sedum, Sempervivum, Chistophyllum oppositifolium). Ruillijsten zenden aan M. KROL, Crocusstraat 12, Terneuzen.

Nieuwe Leden :

W. van Gelderen, Wielantstraat 25, Eindhoven.

B. W. Selles, Albr. Kuiperstraat 22, Utrecht.

A. F. Kee, Hoflanderweg 260, Beverwijk.

J. H. Klein Velderman, Langestraat 14, Stenenkamer, post Deventer.

G. Reijnen, Gelderlandplein 25, Eindhoven.

R. van Miert, L. Giststr. 23, Middelburg.

Dr. A. A. Messing, Westersingel 103, Rotterdam.

R. Dijkxhoorn Jr., Prinses Irenelaan 4, Maasland.

R. de Nooy, Hoofdstraat 32, Veenendaal.

H. Bosch, de Heemstraat 438, Den Haag.

S. Wilken, van Landsbergenstraat 12, Den Haag.

Mevr. van Rijn, Prins Hendriklaan 7, Rijswijk.

P. van Urk, Marktstraat 45, Meppel.

H. Benthem, Geraniumstraat 15a, Almelo.

N. Verwoerd, Bodegraafsestraatweg 51, Reeuwijk.

R. P. van der Griend, Marknesserweg 17, Emmeloord.

Ir. Ch. H. Henkens, Florakade 270, Groningen.

Ir. H. Kuipers, Curaçaostraat 169, Groningen.

Mej. L. S. Schuster, Heinzestraat 3, Amsterdam.

Chr. Grootveld, Wagenaarweg 30, Den Haag.

C. R. Zwerus, Enschedelaan 15, Den Haag.

H. M. Beyersbergen v. Henegouwen, Edisonstraat 106, Den Haag.

Mej. D. F. Sissingh, Wingerdstraat 62, Den Haag.

Mevr. Visser, de la Reijstraat 52, Den Helder.

P. Th. Schenk, Vriezelaan 4, Almelo.

F. Brinkgreve, Rijnlaan 147, Utrecht.

Th. Sneijers, Witheerenstraat 7, Blerick.

A. Habets, Piuslaan 1a, Eindhoven.

C. Boer, Geraniumstraat 36, Vlaardingén.

ZAADVERKOOP ten bate van het Clichéfonds

1	Lithops alpina	f 0.25	51	Anacampseros rufescens	f 0.15
2	— bella	f 0.25	52	Artrocereus mirabilis	f 0.30
3	— deboerii	f 0.45	53	Astrophytum myriostigma	f 0.35
4	— bromfieldii	f 0.25	54	— ornatum	f 0.35
5	— erniana	f 0.25	55	Echinocereus baileyi	f 0.35
6	— edithae	f 0.25	56	— blanckii	f 0.30
7	— farinosa	f 0.25	57	Ferocactus melocactiformis	f 0.35
8	— fulviceps	f 0.25	58	Frailea pulcherrima	f 0.30
9	— helmuti	f 0.25	59	— pumila	f 0.30
10	— insularis	f 0.25	60	— schilinzkiana	f 0.35
11	— kuibisensis	f 0.25	61	Gymnocalycium megalothelum	f 0.30
12	— kunjasensis	f 0.25	62	— saglionis	f 0.30
13	— lactea	f 0.25	63	Harrisia pomanensis var.	
14	— mickbergensis	f 0.25		grossii	f 0.40
15	— opalina	f 0.25	64	Mammillaria angularis var.	
16	— pulmonuncula	f 0.25		longispina	f 0.30
17	— pseudotruncatella	f 0.25	65	— polythele	f 0.30
18	— peersii	f 0.25	66	— sheldonii	f 0.30
19	— triebneri	f 0.25	67	Rebutia minuscula	f 0.25
20	— venteri	f 0.25	68	— dasyphrisa	f 0.30
21	Argyroderma roseum	f 0.25	69	— senilis	f 0.30
22	Dinteranthus pole evansii	f 0.25	70	— — var. elegans	f 0.30
23	— vanzijlii	f 0.25	71	— — — iseliniana	f 0.30
24	Delosperma caespitosum	f 0.25	72	— — — kesselringiana	f 0.30
25	— carolinense	f 0.25	73	— — — stuemeriana	f 0.30
26	— herbeum	f 0.25	74	— — — Sm. 202,	
27	— sutherlandii	f 0.25		bloem rood	f 0.30
28	Glottiphyllum compressum	f 0.25	75	— — — Sm. 204,	
29	— davinii	f 0.25		bloem rood	f 0.30
30	— latum	f 0.25	76	— — — Sm. 702,	
31	— fragans	f 0.25		bloem rood	f 0.30
32	— framesii	f 0.25	77	— — — Sm. 208,	
33	— propinguum	f 0.25		bloem zalmkleurig	f 0.30
34	— regium	f 0.25	78	— — — Sm. 209,	
35	— nelii	f 0.25		bloem oranje	f 0.30
36	— salmii	f 0.25			
37	— starkae	f 0.25			
38	— surrectum	f 0.25			
39	Faucaria lupina	f 0.25			
40	— longidens	f 0.25			
41	— peersii	f 0.25			
42	— uniondalensis	f 0.25			
43	Hereroa dyeri	f 0.25			
44	— tugwelliae	f 0.25			
45	— willowmorensis	f 0.25			
46	Rhombophyllum rhomboideum	f 0.25			
47	Ruschia nivea	f 0.25			
48	— orientalis	f 0.25			
40	Argyroderma, gemengd	f 0.20			
50	Aloe succotrina	f 0.20			

Toezending volgt *uitsluitend* na ontvangst van het verschuldigde bedrag, vermeerderd met f 0.15 voor verzendkosten.

Men vergeet niet enkele soorten op te geven, die als vervangingssoorten dienst zullen doen.

Verzoeken het bedrag over te maken per postwissel (*geen postzegels s.v.p.*) of door overschrijving of storting op postrekening 398972 ten name van Mej. J. J. E. VAN DEN THOORN, Papegaaiweg 6, Wenum, Apeldoorn.

BELGIE :

Mej. C. Eelen, Donck 117, Meir bij Hoogstraten.
 Mevr. Sorensen, Mechelsesteenweg 157, Antwerpen.
 Mevr. Rollenberg, St. Jorisstraat 76, Temse.
 Rob. Heijnen, Fort 5 straat 158, Edegem.
 Alb. Willemsen, Zandvlietstraat 15, Antwerpen.
 L. Mertens, Rederijkerstraat 70, Wilrijk.
 Rob. Lambrechts, Unitaslaan 129, Deurne.
 M. Vincent, Leeuwantstraat 82, Deurne.

Mej. Peeters, Dambruggestraat 294, Antwerpen.
 Kam. van der Biest, Vilainstraat 24, Aalst.
 Joz. Verkest, Kettinglei 28, Hemixem.
 P. de Nijs, Belgielei 148, Antwerpen.
 Mevr. Naessens, Kapelweg 71, St. Job in 't Goor.
 H. Iers, Amerikalei 82, Antwerpen.
 D. de Zitter, Geeraardsbergsestraat 21, Aalst.
 Mej. Nartus, Belgiëlei 52, Antwerpen.
 A. Augustijnen, van Vaerenbergstraat 98, Berchem.